

[Poul Dam.]

denne planlægning skal diskuteres den 1. april som før sagt, så den kan vi jo vente med til det tidspunkt.

Regeringens generelle politik har jeg karakteriseret i tillægsbetænkningen, og fru Grethe Philip var så venlig at læse mine bemærkninger højt, så jeg ikke behøver at gøre det selv. Regeringen har, det fremgår også af finanslovsforslaget, en tyrkeretro på, at en stramning løser alle problemer, eller i hvert fald fjernes de problemer, den ikke løser, på anden måde, nemlig ved at man simpelt hen ikke har energi til at beskæftige sig med dem. Men hvad fører denne stramning over for forbruget egentlig til? Vi ved, at forbruget er ved at gå tilbage, og vi ved så sikkert som amen i kirken, at dette vil udvikle sig stærkt i løbet af de kommende måneder. Denne nedgang i forbruget har utvivlsomt visse fornuftige økonomiske virkninger, det skal jeg slet ikke benægte; men jeg tror, at den har og vil få et sådant omfang i årets løb, at nedgangen i efterspørgslen vil slå tilbage på erhvervslivet, på produktionen og på beskæftigelsen — måske ikke beskæftigelsen generelt, men lokalt og i så omfattende lokaliteter, at det ikke alene bliver meget ubehageligt for dem, det rammer — det er det altid — men måske også giver en forvridding af økonomien, som er aldeles utilsigtet.

Man må også sige, at regeringens generelle politik er præget af mangel på hensyn til produktionen. Det er et emne, jeg har haft lejlighed til at udtale mig om ved flere lejligheder, så jeg behøver ikke at komme så forfærdelig meget ind på det. Man har så at sige generet alle. Man har generet erhvervslivet som sådant, først og fremmest igennem urimelige administrative krav fra myndighedernes side og ved nogle finansieringsproblemer, som i høj grad er skabt af regeringens økonomiske politik. Man har på mange områder generet arbejderne. Det klima, vi har på arbejdspladserne, er ikke godt, og det har mange årsager. En af dem og en meget væsentlig er den mistillid til

regeringen, som præger så at sige alle lønmodtagergrupper her i landet. Der er en håbløshed alle vegne, som er bedrøvelig og alvorlig.

Hvad har regeringen ikke gjort? Den har stadig ikke gjort nogen virkelig indsats for rationalisering af administrationen. Den har stadig ikke ydet nogen konstruktiv indsats over for landbruget. Man vedbliver med at pøse penge ud, uden at der er nogen virkelig fremtidsvirkning i det. Der kunne allerede være gjort en række ting på disse og mange andre områder. Vi har fået perspektivplanens skræmmebillede nu, og meget af det, der står i denne perspektivplanlægningsrapport, er nemt at se. Det er vel ikke alene Viggo Kampmann, der, som han sagde forleden i presseklubben, for længe siden har fundet ud af disse ting. Noget af det har vi andre også beskæftiget os med. Noget af det har vel selv regeringsmedlemmer kunnet se et stykke tid. Hvorfor har man så ikke kunnet gøre noget? Hvorfor har man ikke først og fremmest kunnet gøre noget for at forøge den produktion, som vi skal leve af?

Regeringen kan kun én ting: stramme til. Den har denne tro på overophedningen som det eneste onde i den økonomiske situation, som et onde, der stadig væk truer os. Der har været overophedning visse steder og til visse tider, men fordi noget har været rigtigt hidtil, behøver det jo ikke at være rigtigt i al fremtid. Det er uhyre farligt, det fremgår også af perspektivplanlægningsrapporten, at forlænge sine i og for sig rigtige opfattelser ud i en uvis fremtid. Derved risikerer man alt for let at skabe nye problemer, som gør det hele værre. Man har ramt kommunerne, hvad borgerne har opdaget gennem de usædvanlig store forhøjelser af kommuneskatterne. Man har ramt forbrugerne. Man har ramt erhvervene. Der er en almindelig utaknemlighed, og jeg tror, at regeringen en gang imellem føler sig noget skidt behandlet af offentligheden. Hvorfor er de dog så utaknemlige alle sammen? Ja, naturligvis kan man føle sig forurettet, og det er der en betydelig glæde ved. Men det vil måske